

РЕШЕНИЕ

№ 6137

гр. София, 28.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 30.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4338** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.
Образувано е по искова молба на И. Г. Г., ЕГН [ЕГН], [населено място], [улица], ет. 4, ап. 8, с която се заявява искова претенция за сумата от 8 628.00 лв., представляваща претърпени имуществени вреди за периода 30. 06. 2014 г. – 04. 12. 2014 г., вследствие от забавено изплащане на гарантираните вземания на ищеца от [фирма] / [фирма]/ в размер на 196 000,00 лв., които са в пряка причинно-следствена връзка с неправомерно бездействие на Българската народна банка /БНБ/ по отношение на изпълнението на задължения, произтичащи директно от правото на ЕС в областта на изплащане на гарантираните депозити в търговските банки. Претендира се законна лихва за забава от датата на предявяване на настоящата искова молба до окончателно изплащане на посочената сума, както и разноски по делото по представен списък по чл. 80 от ГПК.

В исковата молба се излагат подробни аргументи за основателността ѝ. Прави се тълкуване и анализ на нормативната уредба – в Закона за гарантиране на влоговете в банките и в Директива № 94 / 19 / ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30. 05. 1994 г., като се извежда извод за бездействие на БНБ, изразяващо се в липса на издаване на административен акт в съответствие с разпоредбата на чл. 1, пар. 3, б. „i“ от Директива № 94 / 19 / ЕО, с която да бъде уредено изпълнението на задълженията на банката към нейните вложители до размера на гарантираните вземания. Твърди се, че претърпените вреди са в пряка причинно-следствена връзка с незаконосъобразното

бездействие на БНБ, довело до забавено изплащане на обезщетението по гаранционната схема, извън срока, регламентиран с чл. 1, пар. 3, б. „i“ от Директива 94 / 19 / ЕО, изменена с Директива 2009 / 14 / ЕО.

Ответникът – Българска народна банка, оспорва исковата претенция като недопустима, неоснователна и недоказана, за което излага подробни съображения в депозиран писмен отговор. Позовава се на изтекла погасителна давност съгласно чл. 111, б. „в“ от ЗЗД предвид това, че ищецът претендира мораторна лихва. Счита, че действащото към исковия период законодателство – национално и европейско, не възлагат задължения на БНБ да обявява неналичност на депозити, поради което липсва законоустановено задължение, а и компетентност на ответника за това. По основателността на иска ответникът се позовава на тълкуване на Директива 2009 / 14 / ЕО по дело С-501 / 18, съгласно което чл. 7, пар. 6 не дава основание да се счита, че вложителят има право на обезщетение за вредата, причинена поради забавено изплащане на гарантирания размер на всички негови депозити или поради недостатъчния надзор от страна на националните компетентни органи над кредитната институция, чиито депозити са станали неналични. На следващо място, се твърди, че липсва правна норма, която да предоставя компетентност на БНБ да издава актове, с които обявява неналичност на влогове. Поддържа се, че към исковия период не е действал редът по Директива 2009 / 14 / ЕО поради липса на транспониране в националното право, което е направено едва през август 2015 г. Отделно от това, се излагат аргументи, че в Директива 2009 / 14 / ЕО се урежда отговорност на държавите членки, а не на техни органи, какъвто е ответникът, а освен това последният не е страна по правоотношението между [фирма] и депозантите. Ответникът поддържа, че не са налице и доказани вреди от ищеца под формата на претърпени загуби или пропуснати ползи, още повече че банката е начислявала възнаградителна лихва през целия период до изплащане на депозитите на ищеца. Освен това последният не бил отправил покана до Фонда или [фирма] да му заплати сумата по влога, за да възникне задължение за лихва за забава. Оспорва се основателността и на акцесорния иск за законна лихва от датата на подаване на исковата молба.

Ответникът се представлява в съдебно заседание от юрк. Н. – С. и юрк. С., които поддържат становището за недопустимост и неоснователност на иска с аргументите, изложени в писмения отговор.

Прокурор от Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на исковата претенция и предлага да бъде уважена в цялост.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Установява се, че с Рамков договор за платежни услуги за потребители за откриване на банкова сметка при условията на преференциален безсрочен депозит и подписани към него Анекс № 133490 от 06. 02. 2014 г. и Анекс № 133395 от 06. 02. 2014 г. са открити сметки с титуляр ищеца И. Г. съответно във валута /евро/ и лева за съхранение на пари в [фирма].

Видно от Протокол № 11 от 20. 06. 2014 г. на заседание на Управителния съвет /УС/ на БНБ е подложено на гласуване прилагането на надзорна мярка спрямо [фирма] по получено писмено уведомление от ръководството на [фирма], с което е предоставена информация за засилено теглене на средства от сметки на клиенти на банката, считано от 12. 06. 2014 г., във връзка с което има риск от изчерпване на ликвидността и

преустановяване на разплащанията, както и на всички видове банкови операции. С оглед на това на основание чл.115, ал.2, т.2 и т.3 от Закона за кредитните институции /ЗКИ/, УС на БНБ е приел Решение № 73, изм. и допълнено с Решение № 74/22.06.2014 г., с което [фирма] е поставена под специален надзор за срок от три месеца. За срок от три месеца е спряно изпълнението на всички задължения на [фирма], дейността на [фирма] е ограничена, като е забранено извършването на всички дейности съгласно банковата лицензия; отстранени са от длъжност членовете на УС и членовете на НС на [фирма], назначени са квестори. В мотивите на решението е посочено, че към 11:58 часа на 20. 06. 2014 г. по сметката на [фирма] в платежната система за брутен сетълмент в реално време R. разполагаемата наличност е в размер на 237 773 лв. при наредени чакащи плащания за над 38 млн. лв. Посочено е още че към 11:50 часа на 20. 06. 2014 г. по сметката на [фирма] в оперирания от БНБ модул на националния системен компонент TARGET 2 – BNB към Европейската система за трансгранични разплащания TARGET 2 салдото е в размер на 21 672 094 евро. При тези данни изпълнителните директори на [фирма] с горепосоченото писмо уведомили БНБ, че в най-близко време наличните средства на банката по сметки и в брой няма да бъдат достатъчни за изпълнение на задълженията на банката, както и че към 11:45 часа на 20. 06. 2014 г. банката е преустановило разплащанията и всички други банкови операции в С.. В Решение № 73 на УС на БНБ е посочено, че ликвидните активи на банката към 20. 06. 2014 г. не са достатъчни, за да може банката да изпълнява задълженията си в деня на тяхната изискуемост.

На 30. 06. 2014 г. УС на БНБ приема решение № 82 да бъдат намалени лихвените проценти по депозитите на [фирма] до средния пазарен размер за банковата система по видове, матуритет и валути съобразно приложение към решението.

На 31. 07. 2014 г. УС на БНБ приема решение № 94, с което приема доклад за текущото състояние на [фирма], представен от квесторите и на основание чл. 107, ал. 3 от ЗКИ издава задължителни предписания на квесторите, между които следните: да създадат специален екип, който в срок до 15. 09. 2014 г. да организира подготовката на кредитните досиета за целите на одиторската оценка и да подпомага квесторите в управлението на взаимоотношенията с кредитополучателите, включително и за предприемане на необходимите действия спрямо длъжници, които не осигуряват редовно обслужване на своите задължения към банката; да сключат допълнителни договори с одиторски фирми за цялостна оценка на активите на банката, която да бъде осъществена в срок до 20 .10. 2014 г.

Установява се от извлечение от Протокол № 23 от 16. 09. 2014 г. за проведено заседание на УС на БНБ, че на 05. 09. 2014 г. квесторите са представили доклад за изпълнение на предписанията, дадени съгласно решението на УС на БНБ от 31. 07. 2014 г., в който се дава подробен отчет за изпълнение на дадените задължителни предписания.

На 16. 09. 2014 г. УС на БНБ взема решение № 114 за удължаване срока на специален надзор за [фирма] с още два месеца, съответно до 20 ноември 2014 г., и указва на квесторите най-късно до 20. 10. 2014 г. да внесат в БНБ цялостна оценка на активите на банката, извършена от трите одиторски компании, посочени в мотивите на решението, и до 31. 10. 2014 г. да представят в БНБ отчет за капиталовата адекватност на [фирма] на база изготвената пълна оценка на активите и след извършване на съответни счетоводни операции.

С Решение № 138 от 06. 11. 2014 г., на основание чл. 103, ал. 1, т. 1 от ЗКИ, вр. чл. 62,

буква „а" и чл. 63, буква „в" от Регламент /ЕС/ № 575/2013, чл. 103, ал. 2, т. 25, чл. 103, ал. 4 и чл. 151, ал. 1 - 3 от ЗКИ, УС на БНБ отнема лиценз за извършване на банкова дейност на [фирма]. Съгласно същото решение на основание чл. 9, ал. 1 от Закона за банковата несъстоятелност /З./ следва да бъде подадено искане до компетентния съд за откриване на производство по несъстоятелност на [фирма] и да бъде уведомен на основание чл. 9, ал. 6 от З. Фондът за гарантиране на влоговете в банките за подаденото искане до компетентния съд за откриване на производство по несъстоятелност на [фирма], с цел извършване на подготвителни действия за назначаване на синдик. Въз основа на представените на 01. 11. 2014 г. финансови и надзорни отчети на К. към 30. 09. 2014 г. УС на БНБ установява отрицателна стойност на собствения капитал на [фирма] в размер на минус 3 745 313 хил. лева, определен съгласно Регламент /ЕС/ № 575/2013 г., както и че банката не отговаря на капиталовите изисквания съгласно същия.

Съгласно представено по делото писмо от [фирма] от 07. 06. 2021 г. към 20. 06. 2014 г. ищецът И. Г. е титуляр на сметка - безсрочен депозит в лева, по която към същата дата има депозирани 69 500 лв., към 30. 06. 2014 г. – отново 69 500 лв., към 06. 11. 2014 г. – 31 328,10 лв., към 04. 12. 2014 г. – 31 328,10 лв. Към 20. 06. 2014 г. има сметка – безсрочен депозит в евро, по която към същата дата има депозирани 137 000 евро, към 30. 06. 2014 г. – отново 137 000 евро, към 06. 11. 2014 г. – 62 202,87 евро, към 04. 12. 2014 г. – 62 202,87 евро. В същото се съдържа информация, че на 06. 11. 2014 г. за ищеца е изпратена информация към ФГВБ за изплащане на сумата от 196 000 лв., представляваща главница и лихви, като не може да се установи каква част представлява главница и каква лихви.

По делото е назначена съдебно-счетоводна експертиза /ССЧЕ/, заключението на която е прието от страните без оспорване и се кредитира от съда като компетентно и обективно, доколкото няма основания да се смята, че вещото лице е заинтересовано от изхода на делото. Заключение то дава пълен, точен и обоснован отговор на поставените въпроси, основан на анализ на представените по делото доказателства. От същото се установява, че размерът на обезщетението, основано на законната лихва, за целия исков период е 8 627.97 лв., като е посочен неговият размер и за периодите: 25. 07. 2014 г. – 06. 11. 2014 г.; 25. 07. 2014 г. – 04. 12. 2014 г. и 30. 06. 2014 г. – 06. 11. 2014 г.

Вещото лице е констатирало, че по делото липсва информация за точната дата, на която е изплатена на ищеца сумата от 196 000 лв., представляваща гарантирания размер на влоговете му от Фонда, но предвид това, че искът е с период до 04. 12. 2014 г., може да се приеме, че това е датата на изплащане. Останалата част от сумите по влоговете му е включена към списъка на кредиторите по чл. 66 от Закона за банковата несъстоятелност.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Исковата претенция е насочена срещу БНБ на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Фактическият състав на отговорността на държавата за вреди включва няколко елемента, които следва да бъдат установени кумулативно за уважаване на иска, а именно - претърпени вреди, незаконосъобразно действие или бездействие на орган на държавна власт или длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и пряка причинно-следствена връзка между вредите и поведението на администрацията.

Съгласно заявеното с исковата молба ищецът е претърпял имуществени вреди, възникнали в резултат от забавеното изплащане на сумата от 196 000 лв. от Фонда за гарантиране на влоговете в банките /ФГВБ/ в резултат от незаконосъобразно /в нарушение на нормативни актове на ЕС с директно действие/ бездействие на БНБ да обяви депозитите в [фирма] за неналични и да започне изплащане от Фонда за гарантиране на влоговете в банките /ФГВБ/ съобразно със сроковете предвидени в Директива 94 / 19 / ЕО, изменена с Директива 2009 / 14 / ЕО.

На първо място, във връзка с позоваването на изтекла погасителна давност по отношение на претендираното обезщетение, следва да бъде отговорено какъв е характерът на същото. Предвидената в чл. 111, б. „в“ от ЗЗД 3-годишна погасителна давност касае вземанията за наем, за лихви и за други периодични плащания. В случая въз основа на обстоятелствата, заявени с исковата молба, следва извод, че вредите, които ищецът претендира да са настъпили, са в резултат от незаконосъобразно бездействие на администрацията, тоест техният характер е производен на деликтната отговорност по чл. 45 и сл. от ЗЗД. Макар за измерител на вредите да е приета законната мораторна лихва, това не променя характера на претенцията на обезщетение, поради което в случая не е приложима 3-годишна погасителна давност, а общата такава, уредена в чл. 110 ЗЗД, от 5 години. Видно от датата на подаване на исковата молба – 20. 04. 2018 г., исковата претенция за периода 30. 06. 2014 г. – 04. 12. 2014 г. не е погасена по давност.

Искът с основание претърпени вреди от граждани в резултат от незаконосъобразна административна дейност е допустим с оглед предвидената в чл. 7 от КРБ отговорност на държавата, намерила конкретна уредба в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Същата е производна на деликтната такава, но е обективна и за уважаване на иска е достатъчно да бъде доказано от ищеца, че е претърпял вреди, техният размер, и причинно-следствената им връзка с незаконосъобразни действия/бездействия на държавни органи и длъжностни лица.

Възможност за обезщетяване на вредите, нанесени на граждани от държавни органи, е предвидена и в европейското законодателство. Съгласно чл. 4, § 3 от Договора за Европейския съюз, по силата на принципа на лоялното сътрудничество, Съюзът и държавите членки, при пълно взаимно зачитане, си съдействат при изпълнението на задачите, произтичащи от Договорите. Държавите-членки вземат всички общи или специални мерки, необходими за гарантиране на изпълнение на задълженията, произтичащи от Договорите или от актовете на институциите на Съюза, съдействат на Съюза при изпълнението на неговите задачи и се въздържат от всякакви мерки, които биха могли да застрашат постигането на целите на Съюза. Цитираната разпоредба на ДЕС не регламентира иска за ангажиране отговорността на държавата за нарушаване на правото на ЕС, но материалноправните му предпоставки са изведени ясно в практиката на СЕС, който приема, че принципът на извъндоговорната отговорност на държавите-членки за нарушение на правото на ЕС е присъщ на системата на Договорите, на които се основава Съюзът.

Правото на ЕС не предвижда процесуалните правила и компетентния национален съд за разглеждане на такива спорове, а предоставя това правомощие на държавите-членки в съответствие с принципа на процесуална автономия, ограничени от принципите на равностойност и ефективност. Правото на достъп до съд и на ефективна съдебна защита са закрепени в чл. 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, приложим по отношение на споровете, свързани с правния

порядък на Съюза. Макар определянето на компетентните юрисдикции и на процесуалния ред за предявяване на иск за отговорност на държавата на основание правото на Съюза да попада в обхвата на процесуалната автономия на държавите членки, те са длъжни да отстранят по реда на националното право последиците от причинените от държавата вреди, при това при спазване на принципите на ефективност, налагащ националните процесуални правила да гарантират ефективна защита на предоставените от общностното право права, и на равностойност, изискващ националното право да предостави на всеки основан на общностна разпоредба иск процесуално третиране, което да е поне толкова благоприятно, колкото е благоприятно третирането, предвидено за сходни искове, основани на вътрешното право.

Правото на ЕС предвижда също, че задължението за поправянето на вредите съществува във всички хипотези на нарушаването му от държава-членка, при това независимо кой е публичният орган, извършил нарушението, и кой е публичният орган, който съгласно правото на съответната държава по принцип носи отговорност за поправянето на вредите. Изискванията за прилагане на отговорността на държавата за вреди, причинени на частноправни субекти вследствие нарушение на правото на ЕС, принципино не трябва да се различават от тези, които уреждат отговорността на Съюза, при сравними обстоятелства.

В мотивите на решение на СЕС по дело С-571 / 2016 г. /т. 92 - 94/ е посочено, че „съгласно постоянната съдебна практика принципът на отговорност на държавата за вреди, причинени на частноправните субекти от нарушения на правото на Съюза, които се считат за извършени от държавата, е присъщ на системата на договорите, на които се основава Съюзът /решение от 26 януари 2010 г., Т. U. у S. G., С-118/08, EU:C:2010:39, т. 29 и цитираната съдебна практика/. Така всяка от държавите членки е длъжна да се увери, че частноправните субекти ще бъдат обезщетени за вредите, които им причинява неспазването на правото на Съюза, при това независимо кой е публичният орган, извършил нарушението, и кой е публичният орган, който съгласно правото на съответната държава членка носи отговорност за поправянето на вредите /решение от 25 ноември 2010 г., ФуЯ, С-429/09, EU:C:2010:717, т. 46 и цитираната съдебна практика/. Освен това, що се отнася до условията за ангажиране на отговорността на държавата за вреди, причинени на частноправни субекти от нарушения на правото на Съюза, които се считат за извършени от държавата, Съдът многократно е приемал, че увредените частноправни субекти имат право на обезщетение при наличието на три условия, а именно предмет на нарушената правна норма на Съюза да е предоставянето на права на частноправните субекти, нарушението на нормата да е достатъчно съществено и да съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението и претърпяната от частноправните субекти вреда /решение от 28 юли 2016 г., Томблъовб, С-168/15, EU:C:2016:602, т. 22 и цитираната съдебна практика/“.

Не се споделя от съда становището на ответника, че искът е неоснователен предвид задължителното тълкуване, дадено с т. 1 от диспозитива на решение от 25. 03. 2021 г. по С-501 / 18, а именно: „Член 7, параграф 6 от Директива 94 / 19 / ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 1994 година относно схемите за гарантиране на депозити, изменена с Директива 2009 / 14 / ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 март 2009 година, трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденото в него право на вложителя да получи компенсация обхваща единствено изплащането от схемата за

гарантиране на депозитите на неналичните депозити на този вложител до размера, определен в член 7, параграф 1а от тази директива, изменена с Директива 2009 / 14, след като компетентният национален орган установи неналичността на държаните от съответната кредитна институция депозити в съответствие с член 1, точка 3, подточка i) от посочената директива, изменена с Директива 2009 / 14, поради което член 7, параграф 6 от същата директива, изменена с Директива 2009 / 14, не дава основание да се счита, че посоченият вложител има право на обезщетение за вредата, причинена поради забавеното изплащане на гарантирания размер на всички негови депозити или поради недостатъчния надзор от страна на националните компетентни органи над кредитната институция, чиито депозити са станали неналични.“. Така постановеното от СЕС не обуславя извод за липса на правна възможност за вложителите в [фирма] да претендират обезщетение за вреди, причинени поради забавено изплащане на гарантирания размер от депозитите им. Тълкуването по т. 1 от диспозитива на решението е в отговор на следния въпрос на запитващата юрисдикция: как трябва да се тълкува член 7, параграф 6 от Директива 94 / 19: в смисъл, че предвиденото в него право на вложителя да получи компенсация обхваща единствено изплащането от схемата за гарантиране на депозитите на неналичните депозити на този вложител до определения в член 7, параграф 1а от тази директива размер. Съобразно т. 58 от решението, целите, преследвани с Директива 94 / 19, и от контекста, в който се вписва член 7, параграф 6 от нея, следва, че предвиденото в тази разпоредба „право на компенсация“, чиито размер е определен в член 7, параграф 1а, а условията на изплащане — уточнени в член 10, параграф 1 от тази директива, се отнася единствено до вземането от схемата за гарантиране на депозитите, на надлежно проверените вземания на вложителите, когато компетентните органи са установили в съответствие с член 1, точка 3, подточка i) от Директива 94/19 неналичността на депозитите, държани от съответната кредитна институция. Следователно, СЕС тълкува по категоричен начин приложението на член 7, параграф 6 от Директива 94 / 19, но не отрича правото на вложителите на обезщетение за реално настъпили вреди в резултат на забавено изплащане на гарантирания размер на депозитите. Напротив, съгласно т. 97 от същото решение, *при всички положения фактът, че не е установена неналичността на депозитите по смисъла на член 1, точка 3, подточка i) от Директива 94/19, може да представлява достатъчно съществено нарушение на правото на Съюза и да позволи ангажирането на отговорността на държава членка за нарушение на правото на Съюза*, като Съдът се позовава на решението по дело С-571 / 16, т. 115. В решение по дело С-571 / 16 /т.117/ и в решение по дело 501 / 18 /т. 63/ СЕС последователно постановява, че чл. 1, пар. 3, б. i) от Директива 94 / 19 е норма с директен ефект и нарушението ѝ може да обоснове ангажиране на отговорността на държавата за вреди от неизпълнението ѝ. Така и според т. 86 от решение по дело 501 / 18, член 1, пар. 3, б. i) от Директива 94 / 19 — освен че има директен ефект и представлява правна норма, целяща да се предоставят права, които да позволят на вложителите да предявяват обезщетителни иски за вредите от забавеното изплащане на техните депозити в нарушение на тази разпоредба — налага на компетентния орган по смисъла на член 4, пар. 2, б. iii) от Регламент № 1093 / 2010 безусловно и достатъчно точно задължение. Противното становище противоречи на чл. 4, §3 ДЕС, както и на принципа на отговорност на държавата за вреди, причинени на частноправните субекти от нарушения на правото на Съюза, които се считат за извършени от държавата, присъщ на системата на Договорите, на които се основава

Съюзът, съгласно практиката на СЕС, в т.ч. и съгласно т. 113 от решението по дело 501 / 18.

Относно твърдението за нарушение на правото на ЕС:

Действащото към исковия период национално законодателство предвижда, че изплащане на суми от ФГВБ започва не по-късно от 20 работни дни от датата на решението на БНБ за отнемане на лицензията на банкова дейност на търговската банка – чл. 23, ал. 5 от Закона за гарантиране на влоговете в банките /отм./.

В Директива 94 / 19 / ЕО е предвиден ред за гарантиране на депозитите на вложителите в търговски банки до размер от 100 000 евро /съгласно чл. 7/, в чл. 10 е предвиден редът за изплащане на сумите по схемите за гарантиране на депозити. Съгласно чл. 10, т. 1 от Директива 94 / 19 / ЕО, изм. с чл. 1, т. 6 от Директива 2009 / 14 / ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 март 2009 година за изменение на Директива 94 / 19 / ЕО относно схемите за гарантиране на депозити по отношение на гарантирания размер и срока за изплащане, като предвижда, че „схемите за гарантиране на депозити трябва да са в състояние да изплащат надлежно проверените искания на вложителите по отношение на неналични депозити в рамките на 20 работни дни от датата, на която компетентните органи извършат установяване, както е посочено в член 1, параграф 3, подточка i), или съдебният орган постанови решение, както е посочено в член 1, параграф 3, подточка ii). Този срок включва събирането и предоставянето на точни данни относно вложителите и депозитите, които са необходими за проверка на исканията. При изключителни обстоятелства дадена схема за гарантиране на депозити може да се обърне към компетентните органи за удължаване на срока. Такова удължаване не надвишава 10 работни дни“.

Легална дефиниция на понятието „неналичен депозит“ се намира в чл.1, пар. 3 от Директивата, съгласно който това е депозит, който е дължим и платим, но не е бил платен от кредитна институция, съгласно правните и договорни условия, приложими към него, когато: i) съответните компетентни органи са установили, че по тяхно виждане съответната кредитна институция изглежда неспособна за момента, по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозита и че не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи. Чл. 1, пар. 3, подточка „i“, ал. 2 предвижда, че при установяването на обстоятелства, обуславящи неналичността на депозити, „компетентните органи установяват това колкото е възможно по-скоро и във всеки случай не по-късно от пет работни дни след като са се уверили за първи път, че дадена кредитна институция не е изплатила депозити, които са дължими и изискуеми“.

Действително в националната правна уредба липсва аналогична разпоредба. Директива 94 / 14 / ЕО, изменена с Директива 2009 / 19 / ЕО не са транспонирани в националното законодателство към исковия период. Законът за гарантиране на влоговете в банките, с който е транспонирана Директива 2014 / 49 / ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 16 април 2014 година относно схемите за гарантиране на депозити, е обн. в ДВ. бр.62 от 14 август 2015 г., влязъл в сила на 14. 08. 2015 г.

В действащото към исковия период законодателство – Закон за гарантиране на влоговете в банките от 1998 г., обн. ДВ. бр.49 от 29 април 1998г., в чл. 23 е разписан редът за изплащане на суми по гарантираните влогове, като единствената предвидена предпоставка, представляваща основание за започване на тази процедура, е отнемане на издадената лицензия на банката за банкова дейност – „фондът изплаща задължения

на съответната банка към нейни вложители до гарантираните размери, когато Българската народна банка е отнела издадената лицензия за банкова дейност на търговската банка“. Основанието – установяване от компетентния орган, че влоговете са неналични по смисъла на чл. 1, пар. 3, подточка „i“ от Директива 94 / 14 / ЕО е въведено за пръв път с приемане на горепосочения закон за гарантиране на влоговете в банките, обн. ДВ. бр.62 от 14 август 2015 г., влязъл в сила на 14. 08. 2015 г.

Във връзка със спора по делото следва да бъде съобразено, че даденото от СЕС тълкуване на разпоредбата на член 1, пар. 3 и член 10, параграф 1 от Директива 94 / 19 / ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 1994 година относно схемите за гарантиране на депозити, изменена с Директива 2009 / 14 / ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 март 2009 г., е в смисъл, че не се допуска, от една страна, национално законодателство, съгласно което установяването на неналичността на депозитите зависи от неплатежоспособността на кредитната институция и от отнемането на нейния банков лиценз, и от друга страна, отклоняване от предвидените от тези разпоредби срокове за установяване на неналичността и за изплащане на депозитите по съображение, че е необходимо кредитната институция да бъде поставена под специален надзор. На следващо място, прието е, че неналичността на депозитите по смисъла на тази разпоредба трябва да се установи с изричен акт на компетентния национален орган и не може да бъде извеждана от други актове, като решението на Българската народна банка, с което „Корпоративна търговска банка“ е поставена под специален надзор, нито презумирана въз основа на обстоятелства като тези в главното производство. Изложени са мотиви, че с цел банкова сигурност и защита на служителите за това следва да бъде издаден нарочен акт, който изрично и ясно да обявява депозитите за неналични, така че това да бъде известно на вложителите и да се задейства процедурата по чл. 10, пар. 1 от Директива 94 / 19 / ЕО. Съгласно изложеното е безспорно, че е налице противоречие между националната и европейската уредба на условията за изплащане на гарантирания размер на влоговете в банките.

В тази връзка с диспозитива на Решение от 04. 10. 2018 г. на СЕС по дело С-571 / 16 в т. 4 и т. 5 съдът приема следното: Член 1, точка 3, подточка „i“ от Директива 94 / 19 / ЕО, изменена с Директива 2009/14, има директен ефект и представлява правна норма, целяща да се предоставят на частноправните субекти права, които да позволят на вложителите да предявяват искове за обезщетяване за вредите от късното изплащане на депозитите. Запитващата юрисдикция е тази, която трябва да провери, от една страна, дали фактът, че неналичността на депозитите не е установена в срока от пет работни дни, предвиден в тази разпоредба, въпреки че са били изпълнени ясно посочените в същата условия, съставлява, при обстоятелствата в главното производство, достатъчно съществено нарушение по смисъла на правото на Съюза, и от друга страна, дали съществува пряка причинно-следствена връзка между това нарушение и вредите, претърпени от вложител като г-н Н. К..

В тази връзка следва да бъде отбелязано, че от релевантната част на решението по дело С-571/16 на СЕС са т.49, т.50 и т.51 и от текста на чл.1, точка 3, подточка i), първа алинея от Директива 94/19 изрично следва, че необходимо и достатъчно условие, за да се установи неналичността на депозит, който е дължим и платим, е по виждане на компетентния орган дадена кредитна институция да изглежда неспособна за момента, по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозита и да не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го

направи. Освен това член 1, точка 3, подточка i), втора алинея уточнява, че посочените компетентни органи трябва да установят това „колкото е възможно по-скоро“ и „не по-късно от пет работни дни, след като са се уверили за пръв път, че съответната кредитна институция не е изплатила депозити, които са дължими и изискуеми“. Изрично е посочено, че изискуемият от чл.1, § 3, подточка i), ал.2 от Директива 94 / 19 / ЕО срок от 5 работни дни съгласно решение на СЕС по дело C-571 / 16 е императивен и никаква възможност за отклоняване от него не е предвидена, с оглед изискването за бързина, както и че този срок не може да бъде обвързан с неплатежоспособността на банковата институция или с отнемането на банковия й лиценз, от една страна, и от друга – не е допустимо отклонение от него с аргумент, че кредитната институция следва да бъде поставена под специален надзор.

По делото е безспорно, че с Решение № 73 от 20. 06. 2014 г. [фирма] е поставена под специален надзор поради това, че „ликвидните активи на банката към 20. 06. 2014 г. не са достатъчни, за да може банката да изпълнява задълженията си в деня на тяхната изискуемост“ и поради „неспособността да се справят с възникналата ситуация“. Съгласно мотивите на решението към тази дата БНБ е направила констатация, че [фирма] изглежда неспособна за момента по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплаща дължимите и изискуеми депозити и че не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи, т.е. направила е констатацията, че депозитите са неналични по смисъла на чл.1, пар.3, подточка i) от Директива 94 / 19. Следователно, още към 20. 06. 2014 г. БНБ е получила необходимата информация, въз основа на която е направила извод, че финансовото състояние на банката е такова, че в близко време няма да може да изпълнява задълженията си към вложителите. Нещо повече, на същата дата са спрени всички плащания и банкови операции, което обстоятелство е достатъчно да бъде направен извод, че банката не е в състояние да изпълнява задълженията си към вложителите, което покрива дефиницията за „неналични депозити“. С оглед на това следвало е компетентният орган да задейства механизма по чл. 1, пар. 3, б. „i“ и да обяви депозитите в [фирма] за неналични в 5-дневен срок /броим в работни дни/ със съответните последици. Този срок изтича на 27. 06. 2014 г. включително /петък/. Следователно, считано от 30. 06. 2014 г. е следвало да влезе в сила производство по чл. 10, пар. 1 от Директивата за изплащане на сумите по депозитите от Фонда за гарантиране на влоговете в банките. Съгласно последната разпоредба „схемите за гарантиране на депозити трябва да са в състояние да изплащат надлежно проверените искания на вложителите по отношение на неналични депозити в рамките на 20 работни дни от датата, на която компетентните органи извършат установяване, както е посочено в член 1, параграф 3, подточка i), или съдебният орган постанови решение, както е посочено в член 1, параграф 3, подточка ii). Този срок включва събирането и предоставянето на точни данни относно вложителите и депозитите, които са необходими за проверка на исканията“. С оглед на фактите по делото, срокът изтича на 25. 07. 2014 г. и изплащането от Фонда е следвало да започне.

С оглед задължителната и директно приложима в Република България разпоредба на чл. 1, параграф 3, б. „i“ от Директива 94 / 19 / ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 1994 /Директивата/ БНБ в качеството си на надзорен по отношение [фирма] орган е дължал активно действие, изразяващо се в преценка и обявяване на депозитите в [фирма] за „неналични депозити“, от който момент текал и императивните срокове, разписани в Директивата, за изплащането им в гарантираните

от същата размери. В случая е налице незаконосъобразно бездействие да се изпълни дефинирано в закон – в намиращата пряко приложение и ползващата се с директен ефект разпоредба на чл. 1, параграф 3, подточка „i“ от Директивата, задължение на БНБ по обявяване неналичност на депозитите в [фирма]. Още на 20. 06. 2014г. /датата, на която БНБ е поставила [фирма] под специален надзор/ ответникът се позовава на изчерпване на ликвидните средства на „Корпоративна търговска банка“, т.е. още на тази дата БНБ е следвало да обяви неналичност на депозитите.

С оглед на гореизложеното съдът съобразява приетото с т. 2 от диспозитива на решение на СЕС по дело C-571 / 16, съгласно който „член 1, точка 3, подточка i) от Директива 94/19, изменена с Директива 2009/14, трябва да се тълкува в смисъл, че неналичността на депозитите по смисъла на тази разпоредба трябва да се установи с изричен акт на компетентния национален орган и не може да бъде извеждана от други актове, като решението на Българската народна банка, с което Корпоративна търговска банка е поставена под специален надзор, нито презумирана въз основа на обстоятелства като тези в главното производство“. С оглед на това компетентният национален орган дължи активно поведение – издаване на изричен акт, с който да бъде обявена неналичността на депозитите в банката.

С оглед на изложеното при констатираното противоречие между националната уредба относно условията на изплащане на гарантирания размер на депозитите в банки и предвидения такъв в Директива 94 / 19 / ЕО, изм. с Директива 2009 / 14 / ЕО, компетентният национален орган е следвало да приложи втория.

Поради изложеното съдът намира за безспорно нарушението на чл. 1, пар. 3, б. „i“ от Директива 94 / 19/ ЕО, изразяващо се в неизпълнение на задължението на БНБ да издаде в срок до 5 работни дни, считано от датата на установяване на съответните гореописани обстоятелства, изричен акт за обявяване на депозитите в [фирма] за неналични.

В тази връзка съдът съобразява и т. 97 от мотивите на решение по дело C-571 / 16, съгласно който „що се отнася до директния ефект на член 1, точка 3, подточка „i“ от Директива 94 / 19, макар съдебната практика да не поставя такова условие за ангажиране на отговорността на държава членка за нарушение на правото на Съюза (вж. по аналогия решение от 5 март 1996 г., *B. du rckheur* и *F.*, C- 46/93 и C- 48/93, EU:C:1996:79, т. 21 и 22), запитващата юрисдикция все пак уточнява, че ако посочената разпоредба има директен ефект, БНБ е нарушила правото на Съюза, като не е приложила тази разпоредба вместо националните разпоредби за транспониране на Директива 94 / 19. В това отношение е важно да се припомни, че във всички случаи, когато от гледна точка на съдържанието си разпоредбите на директива са безусловни и достатъчно точни, частноправните субекти могат да се позовават на тях пред националните юрисдикции срещу държавата членка, ако тя не е транспонирала в срок директивата в националното право или ако я е транспонирала неправилно (решение от 25 юни 2015 г., *Indlīš ir investicijš draudimas* и *Nemaniynas*, C- 671/13, EU:C:2015:418, т. 57).

Както се сочи в т. 99 и 100 от мотивите на същото решение, „вярно е, че член 1, точка 3, подточка i) от Директива 94/19 оставя на държавите членки свобода на преценка във връзка с определянето на органа, компетентен да установява неналичността на депозити, а на последния — свобода на преценка във връзка с определянето на финансовото положение на съответната кредитна институция. Въпреки това, като

посочва, че компетентният орган трябва да установи, че депозитите са неналични, колкото е възможно по-скоро и във всеки случай не по-късно от пет работни дни след като се е уверил за първи път, че дадена кредитна институция не е изплатила депозити, които са дължими и изискуеми, тази разпоредба предвижда безусловно и достатъчно точно задължение, чието спазване БНБ, като орган, определен да установява неналичността на депозитите, е трябвало да осигури в рамките на своите правомощия“. „Това тълкуване не променя факта, че органът, който е нарушил правото на Съюза, се определя от националните съдилища при спазване на правото на съответната държава членка“ – т. 101.

В тази връзка и с оглед възражението на ответника, че не е надлежно легитимирана ответна страна по иска, по делото следва да бъде установено на кой национален орган с оглед функциите му РБ възлага правомощието по чл. 1, пар. 3, подточка „и“ от Директива 94 / 19 / ЕО.

Правомощието по чл.1 пар. 3 i) от Директивата е възложено на „съответния компетентен орган“ на държавата-членка. Съгласно мотивите на Решение на СЕС от 04. 10. 2018 г. по дело С-571 / 2016 г.

В настоящия случай съгласно националната нормативна уредба това е именно БНБ. Тя е натоварена с изключителна компетентност да регулира и осъществява надзор върху дейността на другите банки в страната, с оглед поддържане стабилността на банковата система и защитата интересите на вложителите – чл.2, ал.6 ЗБНБ. БНБ е компетентният орган за упражняване на надзор върху банките по смисъла на чл.4, § 1, т.40 от Регламент (ЕС) № 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 25. 06. 2013 г. При тази своя дейност БНБ осъществява властнически правомощия, като разполага с решаващи, регулиращи и санкциониращи функции спрямо банките. Именно затова с последвалите законодателни промени на БНБ се възлага правомощието по чл. 20, ал. 1, т. 2 от Закона за гарантиране на влоговете в банките.

Правомощията на БНБ са право и задължение за извършване на определени действия и издаване на актове с оглед функциите ѝ по осъществяване на надзор над търговските банки и поддържане на стабилността на банковата система /чл. 79, ал. 1 и ал. 2 от ЗКИ/. С оглед на това и във връзка с разписаната в чл. 10, пар. 1 от Директива 94 / 19 / ЕО процедура БНБ има задължение да установи и обяви неналичността на депозитите при наличие на обстоятелствата по чл. 1, пар. 3, подточка „i“ от Директива 94 / 19 / ЕО, за да се пристъпи към изплащането им от схемите за гарантиране на влоговете в банките.

Съгласно т. 105 – 108 от мотивите на горепосоченото решение на СЕС „що се отнася до условието за наличие на достатъчно съществено нарушение на правото на Съюза, следва да се припомни, че съгласно практиката на Съда такова нарушение предполага явно и значително неспазване от държавата членка на границите, които са наложени на нейното право на преценка. Факторите, които трябва да се вземат под внимание в това отношение, са по-конкретно степента на яснота и прецизност на нарушената правна норма, обхватът на свободата на преценка, която нарушената норма предоставя на националните органи, извинимият или неизвиним характер на евентуална грешка при прилагане на правото, умишленият или неумишлен характер на допуснатото нарушение или причиненото увреждане, или още обстоятелството, че с поведението си институция на Европейския съюз може да е допринесла за неприемането, приемането или запазването в разрез с правото на Съюза на определени национални мерки или практики (вж. в този смисъл решение от 5 март

1996 г., В. du ркшеур и F., С- 46/93 и С- 48/93, EU:C:1996:79, т. 56). В случая е важно да се подчертае, че макар по силата на член 1, точка 3, подточка i) от Директива 94/19 БНБ да разполага с определена свобода на преценка, за да установи дали депозитите в кредитна институция са неналични, тази свобода на преценка се упражнява в определена рамка. Всъщност член 1, точка 3, подточка i) от Директива 94/19 ясно уточнява при какви условия и в какъв срок се установява неналичността на депозитите. Следователно, ако условията, посочени в член 1, точка 3, подточка i) от Директива 94/19 са изпълнени, компетентният национален орган е длъжен в императивния петдневен срок да установи, че депозитите са неналични“.

В случая нормата на член 1, точка 3, подточка i) от Директива 94 / 19 е достатъчно ясна и предписва определен императивен срок, който не е спазен, въпреки наличието на достатъчно информация, представена на БНБ, за да вземе решение за обявяване на неналичността на депозитите и въпреки направената с Решение № 73 / 20. 06. 2014 г. на УС безспорна констатация, че [фирма] поради финансовото си състояние е в невъзможност да изпълнява задълженията си по депозитите на вложителите и да изплаща изискуемите такива. С оглед на това нарушението на правото на ЕС е съществено и е основание за ангажиране на отговорността на държавата, чрез БНБ.

Тук следва да бъде посочено, че съгласно т. 5, подточка втора от диспозитива на решение по дело С-501 / 18 на СЕС, правото на Съюза, и по-специално принципът на отговорност на държавите членки за вреди, причинени на частноправни субекти от нарушаването на правото на Съюза, както и принципите на равностойност и на ефективност, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която обвързва правото на частноправните субекти да получат обезщетение за вредите от нарушаването на правото на Съюза с условието вредата да е причинена умишлено от съответния национален орган.

По твърдението за претърпени имуществени вреди:

Вредата за ищеца в случая се изразява в пропуснатата полза от невъзможността за ползване на паричния капитал от 196 000 лева. Всяко неизпълнение на парично задължение е забавено изпълнение и може да породи претенция за заплащане на закъснителни вреди. В случая тези вреди са резултат от задължение на държавен орган, което не е изпълнено в срока, предвиден от Директивата. При неизпълнение на парично задължение кредиторът винаги има право на обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата – чл. 86 ЗЗД, която се явява универсален измерител на претърпяната вреда от закъснялото изпълнение. Законната лихва се дължи на кредитора, без да се изисква от него да доказва, че действително е претърпял вреда в размер на тази лихва. Това принципно законово положение не се влияе от обстоятелството, че по вземането към „К.“ е начислявана договорна лихва и част от нея е изплатена от Фонда за гарантиране на влоговете, поради характера на претенцията на обезщетение. Исковата претенция се основава на обезщетение за претърпени вреди, а не на лихви, дължими на договорно основание. Макар размерът на претендираното обезщетение за имуществени вреди да е определен чрез стойността на законната лихва за периода на забава, то не е лихва.

В тази връзка в съображения 8 и 9 от Директивата е посочено, че за вложителите е от съществено значение да имат постоянен достъп до техните спестявания, поради което неосигуряването на достъп до депозитите за срок по-дълъг от установения в директивата води до нарушаване правата им. От друга страна, с т. 4 от диспозитива на

решение по дело С-501 / 18 е прието, че „член 2, седмо тире от Директива 2001/24/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 април 2001 година относно оздравяването и ликвидацията на кредитни институции, с оглед на член 17, параграф 1 и член 52, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че мярката за временно преустановяване на плащанията, прилагана от национална централна банка спрямо кредитна институция като оздравителна мярка, имаща за цел да запази или възстанови финансовото състояние на тази кредитна институция, съставлява неоправдана и непропорционална намеса в упражняването на правото на собственост на вложителите в посочената кредитна институция, ако не зачита основното съдържание на това право и ако предвид непосредствения риск от финансови загуби, на който вложителите биха били изложени в случай на обявяването на кредитната институция в несъстоятелност, други по-малко обременителни мерки биха позволили постигането на същите резултати, което запитващата юрисдикция следва да провери.

С оглед на обстоятелството, че ищецът не е имал възможност да се ползва от сумата по депозита, безспорно е претърпял вреда в размера на законната лихва.

Относно наличието на причинно-следствена връзка:

Доказан е и третият елемент от фактическия състав на отговорността на държавата, а именно пряката причинно-следствена връзка между претърпените от ищеца вреди и незаконосъобразното бездействие на ответника. Ищецът е имал парично вземане в гарантиран размер за неналичния си депозит, чиято изискуемост е зависела от решението на БНБ за установяване неналичността на депозитите в [фирма]. Забавата да установи неналичността на депозитите в [фирма] е единствената причина за по-късното изплащане на вземанията на вложителите в [фирма] до гарантирания им размер, и за претърпените вреди, които не биха били понесени от ищеца, ако ответникът беше спазил разпоредбата в чл. 1, пар. 3, б. „i“ от Директивата срок.

Относно началната дата на периода следва да се посочи, че срокът от 5 работни дни по чл. 1, пар. 3, буква „i“ от Директива 94 / 19, в който БНБ е била длъжна да издаде изричен акт за установяване неналичността на депозитите, считано от 20. 06. 2014 г. /датата на Решение № 73 на УС за поставянето на [фирма] под специален надзор/ изтича на 27. 06. 2014 г. – петък. Следователно от 30. 06. 2014 г. БНБ е в неизпълнение на задължението си по посочената разпоредба. Изискуемостта на плащането от ФГВБ настъпва обаче при условията на чл. 10, пар. 1 от Директивата – а именно в срок от 20 работни дни, считано от датата на обявяване на неналичността на депозитите. В случая датата, на която е следвало да започне изплащането, включително на депозита на ищеца до гарантирания размер от 196 000 лв., е 25.07.2014 година, защото това именно е и денят, в който в патримониума на ищеца е следвало да постъпи сумата, дължима от Фонда, чието плащане е обусловено от съответното решение на БНБ. Тоест, правото на обезщетение възниква в момента, в който за първи път се проявят едновременно всички елементи от фактическия състав за възникването му, а именно – незаконосъобразно поведение, вреда и причинна връзка между тях. В конкретния случай, това е 25.07.2014 година. Решението за обявяване неналичността на депозитите е взето от БНБ на 06. 11. 2014 г. с решението за отнемане на лиценза на банката и е стартирана процедурата по компенсиране по чл. 10 от Директива 94 / 19. От тази дата включително БНБ вече не осъществява незаконосъобразно бездействие, поради което за този период до датата на изплащане на депозита искът е неоснователен. В заключение, периодът, за който се дължи обезщетение по исковата

молба, е от 25. 07. 2014 г. до 05. 11. 2014 г.

Съгласно заключението на назначената по делото експертиза размерът на законната лихва за периода от 25. 07. 2014 г. до 06. 11. 2014 г. е 5 733.82 лв. По гореизложените съображения до този размер искът следва да бъде уважен като основателен, а в останалата част – да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Предвид частичното уважаване на главния иск за обезщетение, основателен се явява и акцесорния такъв за лихвите върху присъдената сума от датата на подаване на исковата молба до окончателното му изплащане.

По разноските в производството:

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски:

Ищецът е направил разноски по делото в общ размер на 948 лв., от които държавна такса - 10 лв., платено адвокатско възнаграждение в размер на 800 лв. и платено възнаграждение за вещо лице – 138 лв. На основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ /в приложимата към датата на предявяване на иска редакция/ в полза на ищеца следва да се присъдят разноските по производството в общ размер от 630 лв., съразмерно с уважената част от иска.

Неоснователно е искането на ответника за присъждане на сторените по делото разноски. Съгласно чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ разноските се заплащат от ищеца, ако искът бъде отхвърлен изцяло. Нормата на чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ /Нова – ДВ, бр. 94 от 2019 г./ е неприложима в настоящето производство съгласно § 6, ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗОДОВ /ДВ, бр. 94 от 2019 г./, който предвижда приложение на закона за иски молби, подадени след влизането му в сила. Разгледаният в настоящето производство иск е предявен на 20. 04. 2018 г., поради което новата норма е неприложима.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Българска народна банка да заплати на И. Г. Г., ЕГН [ЕГН], обезщетение за имуществени вреди в размер на 5 733.82 лв. /пет хиляди седемстотин тридесет и три лева и осемдесет и две стотинки/, претърпени в периода от 25. 07. 2014 г. до 05. 11. 2014 г., в резултат на извършено от БНБ нарушение на правото на Европейския съюз, изразяващо се в невземане на решение за обявяване неналичност на депозитите му в [фирма], в императивния срок от пет работни дни, съгласно приложимата с директен ефект разпоредба на чл. 1, пар. 3, буква „i“ от Директива 94 / 19 / ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 1994 г. относно схемите за гарантиране на депозити, ведно със законна лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателно изплащане на обезщетението, като **ОТХВЪРЛЯ** иска в останалата част, за разликата над 5 733.82 лв. до 8 628 лв.

ОСЪЖДА Българска народна банка да заплати на И. Г. Г., ЕГН [ЕГН], сумата от 630 /шестстотин и тридесет/ лева, представляващи разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ:

